

gen en gelijktijdig verandert de witte kleur in die van olijfgroen.

Zooals we een vorige maal terloops opmerkten, voeden de geelgerande waterkevers zich met al wat in het water leeft. Niets is voor ze veilig. Vischjes die hen enkele malen in lengte overtreffen maken ze, dank zij hun vlugheid, gemakkelijk buit.

Hun larven maken het al even bont en grijpen alles wat in hun nabijheid komt.

Om deze laatsten in het aquarium groot te brengen, kunnen we hen als ze nog klein zijn, heel goed voeden met kleine stukjes gekookt ei. 't Beste kunnen we zoo'n brokje ei op een breinaald steken en bij de larve brengen, die daarin onmiddellijk haar tangen slaat. Ze groeien hier bovendien uitstekend van.

Zoo op het eerste gezicht lijken de geelgeranden en hun larven wel de wreedheid zelf. Wanneer we echter het leven in het water gadeslaan, dan blijkt al gauw, dat het met de andere bewoners niet beter is gesteld. 't Is daar één groote levensgemeenschap en nergens is het leven zoo op elkaar aangewezen als daar. Het onschuldige stekeltje dat door de geelgeranden wordt vervolgd, zorgt op zijn beurt weer dat de kevers niet te sterk uitbreiden, en houdt onder hun jonge larven groote opruiming.

Dat ook hier in dit deel van de Schepping het evenwicht niet wordt verstoord, danken we aan Gods voorzienig bestel en onderhoudende almacht, J. L.

VOORBIDDING

Wat was ze moe, zoo geweldig moe! Die schoonmaak toch! Alle dagen je best doen, opdat vader en de jongens toch maar zoo weinig als 't kon last van het drukke werk zouden hebben. Overleggen hoe 't in te pikken, dat de kamers weer in orde zouden zijn, eer ieder van zijn werk kwam. Soms kón 't niet; als de stucadoor of de behanger er aan te pas moest komen, dan hing de voortgang van 't werk niet van je zelf af. Dan had je het gemopper of te wel, en dat was erger, den spot gaande: Besmettelijke ziekte, schoonmaak. Moeder is natuurlijk ook weer aangetast. Waarvoor is die herrie noodig? 't Is hier altijd netjes. Een manie van de vrouwen!

't Was toch noodig. Eens in 't jaar moesten de dingen uit de hoeken! Een zilvermotje hier, wat muizenkorrels daar, zwarte kalkmuren en bruinige gordijnen van het rooken! Welke man beseft het toch, dat schoonmaak niet enkel een seizoenpleziertje voor moeder is! Vader ging ten slotte zuur-kijken, hij werd ongerust: „Moeder, je spant je te veel in, je bent geen jong meisje meer. Laat de boel toch zitten.”

Moeder streek even neer op haar stoel. Zij had koffie ingeschonken voor 't meisje, de werkster en zichzelf, midden in de ontredde kamer, waaruit de stucadoor net vertrokken was. Nu aanpakken, meisjes, de kamer moet in orde voor 't eten, zou ze straks zeggen, wanneer de kopjes leeg waren.

Even de radio aanzetten onder het koffiedrinken, de witte doek er af, zie zoo, nu konden zij even luisteren. Net tijd voor de ochtendwijding. Zij sloeg in deze dagen wel eens over om te luisteren. Dat de aardse dingen je toch zóó konden vervullen, dat het eeuwige achteruit raakte! Vanmorgen onder het lezen betrapte zij er zich zelfs op, hoe haar gedachten afdwaalden van het Woord van God en zij den gang van het huiswerk zat uit te stippelen. Zij, die zich anders nooit gelukkig voelde als ze niet dicht bij den Heere leefde, Hem al haar begeeren voorlegde en haar Heiland zoo liefhad.

386

Die goedmoedige spot van de huisgenooten maakte je zenuwachtig, waardeering sterkt je. Och, ze moest het hun maar vergeven, mannen hebben nu eenmaal geen verstand van de huishouding.

De radio gilte hard; vlug even goed afstemmen.

„Mijn ziel is immers stil tot God. Van Hem wacht ik een heerlijk lot.”

Dat deed je goed. „Hij immers zal mijn Rotssteen wezen. Mijn heil, mijn hulp in mijn gebrek.”

Ja, zij maakte wel fouten, veel fouten zelfs. Vooral als je aan 't eind bent en daarmee óp raakt.

De voorganger bad. De meisjes wisten: óók naar het bidden door de radio moest eerbiedig geluisterd worden. De mensch nadert ook zóó voor God. Zoo'n oogenblikje rust deed den arbeid geen schade, integendeel, je werd er kalm en evenwichtig door.

„Heere, wij bidden U ook om kracht voor onze huisvrouwen, die het in deze drukke dagen zoo moeilijk hebben. Hun arbeid lijkt zoo gering en die is toch zoo groot. Zegen haar ijver om alle dingen netjes en zuinig te behandelen. Help ze in haar werk, dat óók dient tot opbouw van het gezin en de maatschappij. Uit de cel van 't gezin wordt het geheel geboren. Laten wij, mannen, onze vrouwen leeren waardeeren.”

Moeders oogen stonden vol tranen. Hier was de waardeering, hier de weg naar den moed en de kracht en den vrede.

„Dat is mooi gebeden,” zei de werkster, met haar leege kopje in de hand, gereed om weer te beginnen.

„Nou en óf,” meende Jans, „die man begrijpt het nog eens, dat je dat sjouwen niet voor je plezier doet.”

Mevrouws gezicht straalde weer met den stillen glans van vrede, die je altijd onder zekere wijding bracht.

„Ja Heere,” sprak ze in zichzelf, „'t is werk voor U, dat we doen, en Gij geeft lust en kracht.”

Toen togen zij alle drie welgemoed aan den arbeid.

God geeft ieder zijn „Goddelijk beroep”: de koningin op haar troon en de nederigste huisvrouw in haar woning.

JOHA BREEVOORT

Bloemenfeest

't Is op het oogenblik in ons land eigenlijk óveral bloemenfeest.

Maar in Noordwijk was het verleden week toch wel een bijzonder bloemenfeest. Van heinde en ver kwam men er mee feestvieren.

Ik herinner me nog zoo goed, eenige maanden geleden, den bloembollenplantdag te Noordwijk. Hoe vroolijk deed het aan, toen de scharen jeugd optrokken, met muziek voorop, naar een groot stuk duin dichtbij den Zuid-boulevard aan den voet van de bekende villa „Maria” tegenover villa „Moederzorg.” Kinderen van Noordwijk-Zee en van Noordwijk-Binnen met oranjewimpels en een zakje bollen in de handen; er waren er tweeduizend; allen in de gereedgemaakte kuiltjes zeker wel een veertigduizend bollen plantend, waardoor dan in het voorjaar de crocussen, de narcissen, de tulpen en hyacinten zouden te voorschijn komen. En nu heb ik het resultaat gezien. Het stuk duin — inmiddels officieel Koningin-Emma-duin genoemd — bood een bijzonder aardig gezicht. Wel moet het volgend jaar de verrassing nog wat gróóter worden door wat meer bollen met wat meer zorg en onder beter toezicht te planten; maar het was nu toch al een groote verrassing, dit uitgestrekte kale duin overdekt te zien met een weelde van kleuren.

Trouwens, heel Noordwijk bood een verrassend gezicht van bloemenschoon. Honderden met tulpen versierde gevels. Overal mozaiek-perken, doordat de Noordwijksche jeugd, die kelkjes van de hyacinten in kleuren op den grond spreidde, op allerlei plaatsen prachtige bloemtapjten